

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ



ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์  
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๖ /๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ต.๓/๒๕๕๑

วันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เรื่อง นายพงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ กรณีพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า นายพงศ์ประเสริฐ หกสุวรรณ (ผู้ร้อง) ร้องว่าประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นายกสภามหาวิทยาลัยบูรพา (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายวิจิตร ศรีสะอ้าน) ได้กระทำการผลักดันมหาวิทยาลัยบูรพาซึ่งเป็นส่วนราชการไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐซึ่งไม่เป็นส่วนราชการโดยไม่ถูกต้อง กระบวนการตราพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ.๒๕๕๐ จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ผ่านการลงมติวาระ ๓ ของสภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๖ เนื่องจากองค์ประชุมไม่ครบ ซึ่งในการลงมติวาระ ๓ วันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผู้เห็นด้วย ๑๐๑ เสียง ไม่เห็นด้วย ๔ เสียง และไม่ลงคะแนน ๑ เสียง รวม ๑๐๖ เสียง ทำให้มีสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติมีจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่งคือ ๑๒๐ คน และผู้ร้องเห็นว่า



- ๒ -

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นายกสภามหาวิทยาลัย (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (นายวิจิตร ศรีสะอ้าน) เป็นผู้มีตำแหน่งในสภามหาวิทยาลัยบูรพา และมหาวิทยาลัยอื่นๆ ของรัฐและเอกชน ซึ่งอาจมีอำนาจและได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้นเมื่อสามารถนำมหาวิทยาลัยออกนอกระบบราชการได้สำเร็จเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่มหาวิทยาลัยเอกชน การกระทำดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๒๖๕ มาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นอกจากนี้เมื่อครั้งที่นายวิจิตร ศรีสะอ้าน ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในรัฐบาลที่มีพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี มิได้นำร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพาฉบับที่ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการร่วมสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาเสนอต่อคณะรัฐมนตรี แต่กลับนำร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพาสมัยรัฐบาลก่อน (พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร ชุดที่ ๑) เสนอต่อคณะรัฐมนตรีแทนจึงเป็นการดำเนินการโดยมิชอบ และเป็นการตราพระราชบัญญัติที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๔๗ (๓) และมาตรา ๑๔๘ การกระทำดังกล่าวเป็นการบีบบังคับให้ผู้ร้องต้องพ้นจากตำแหน่งโดยมิชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ ผู้ร้องได้รับคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ และความเสมอภาคตามที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ ผู้ร้องเห็นว่าการกระทำดังกล่าวไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าเนื้อหาของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งกับหลักกฎหมายทั่วไป กฎหมาย ป.ป.ช. และขัดหรือแย้งต่อหลักการถ่วงดุลอำนาจในการตรวจสอบโดยอำนาจตุลาการ คือ ศาล

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเข้าเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้หรือไม่



รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้วเห็นว่า ผู้ที่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

- (๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้
- (๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ
- (๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้น ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีตามคำร้องเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า กระบวนการตราพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ชอบด้วยมาตรา ๑๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มิใช่เป็นการขอให้ศาลมีคำวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องจึงไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ผู้ร้องจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ การที่ผู้ร้องร้องว่า เนื้อหาของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ผู้ร้องมิได้ระบุว่า พระราชบัญญัตินี้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ผู้ร้องมิได้ระบุว่า พระราชบัญญัตินี้ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า บทบัญญัตินั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตราใด ส่วนที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า เนื้อหาของพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งกับหลักกฎหมายทั่วไป กฎหมายป.ป.ช. และขัดหรือแย้งต่อหลักการถ่วงดุลอำนาจในการตรวจสอบโดยอำนาจตุลาการ คือ ศาล ก็มีไม่



- ๔ -

เป็นการขอให้ศาลมีคำวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ดังนั้น คำร้องของผู้ร้องจึงไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้เช่นกัน

อาศัยเหตุดังที่ได้วินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้อง





*[Signature]*

(นายเจริญ ภัทศิธนากุล)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

*[Signature]*

(นายจรูญ อินทจาร)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

*[Signature]*

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ



*[Signature]*

(นายบุรีรักษ์ มาประณีต)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

*[Signature]*

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

*[Signature]*

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

*[Signature]*

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

*[Signature]*

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)  
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ